

zouden we zelfs eer in U verfoeien dan die aan te moedigen. Voor den jongeling is de bloesem des levens, de doornen zijn voor den man. Maar wat we wel van U vragen, wat we U smeeken bij de eere van onze stichting, ontvliedt wat U wereldsch zou maken, mijdt wat Uw eerbaar zelfbesef zou krenken, weest edele, weest hooggevoelende jongelingen, bluscht het vuur van heiligen zin niet in Uw borst. Helaas, dat we het niet verzwijgen mogen, reeds één uit uwen kring leedschipbreuk en is door den Senaat met consilium abeundi gerelegeerd. o, Laat dan toch die eerste schipbreuk voor U die bleeft en voor U die kwaamt een baken in zee worden. Heel het vaderland ziet op U, het volk des Heeren hoopt op U; stelt zoo schoone verwachting niet te leur!

Daartoe mogen ze U zijn opgedragen, Heere onze God! U opgedragen met onze leeraren en verzorgeren, ja, met heel onze stichting. U opgedragen ook voor den jaarkring, die zich thans weer in Uw gunste ontsluit. Neem het zondige uit ons weg, en wat er was, verzoen het. Drup op ons met den dauw Uwer heiligheden. En bovenal bind ons met heel onze zielen, bind ons met heel onze Stichting, aan dat Boek der boeken, aan dat Woord, dat Ge uw Gemeente schonkt, opdat alzo ook uit deze school U, o, Vader, Zoon en Heilige Geest, Drieëenig God der Verbonden, toekome de lof, de glorie en de dankzegging. A m e n.

En alsnu komende tot het doel dat ons in deze plechtige ure samenbracht, zoo leg ik dan in dit oogenblik M. H. de rectorale waardigheid neder en draag die, ingevolge het besluit van Heeren Directeuren, over op mijn ambtgenoot den Hooggeleerden Heer Frederik Lodewijk Rutgers, Doctor en gewoon hoogleeraar in de heilige godgeleerdheid, dien ik mitsdien als Rector onzer school proclameer.

Zelf dus geen Rector meer, geniet ik ook zoo toch het voorrecht U, nieuw opgetreden rector, eer dan iemand en in aller naam, den groet van mijn hulde te brengen. Wat in mijn hart voor U leeft, is te teeder om het U hier te zeggen, maar dit ééne getuigen mag ik dan toch, dat ge meer dan een gekozen, dat ge een geboren Rector zijt; voor Rector in de wieg gelegd; ja, vroeg men mij een rectorstype, ik wees op U als archetypisch model. Orden Gij dan met uw schoon geordenden en daarom alles om u ordenenden geest, wat uw minder gedisciplineerde voorganger nog ordeloos achterliet. Groeie onder Uw rectoraat de kring onzer leeraren en het getal onzer kweekelingen. Worde als we over jaar en dag hier weer saâm komen, niet één uit de onzen gemist. En terwijl ik hiermede onze stichting, onze studie en onze personen aan de genade van God Drieëenig opdraag, eindig ik met der ouden spreuk ook over onze school uit te roepen: Vivat Crescat Floreat Academia!

IK HEB GEZEGD.